

værdige Finansoperation, hvor en Værdi af ca. 9000 Kr. forsvinder mellem Hænderne paa os, saa vi ikke faar noget derfor. Men Sagen er dog efter min Opfattelse den, at Staten er ikke saa fattig, at vi er nødt til at sælge løs af Stumperne, fordi vi skal bygge et Skovfogedhus. Der er her Tale om at bygge et nyt Skovfogedhus, men for øvrigt vil jeg sige, at det gamle Hus derude er meget godt og vilde meget godt kunne gøres i Stand saaledes, at det endda kunde blive en ypperlig Bolig. Udhuset er ganske fortræffeligt; Stuebygningen er maaske noget daarlig, men hvis man vilde ofre et Par Tusinde Kroner paa den, som der er Tale om, vilde den ogsaa blive ganske udmærket. Og selv om man vilde flytte Skovfogedboligen til en anden Del af Skoven, hvor Skovfogeden var nærmere ved sin Gerning, forekommer det mig, at Staten maatte have Raad til at bygge en saadan ny Bolig til en af sine Funktionærer uden at behøve at sælge bort af Stumperne. Det er blevet Mode, at hver Gang der skal bygges et nyt Skovfogedhus, saa skal der sælges et Stykke Jord hist eller et Stykke Jord her. Det kunde endda gaa, naar man tjente noget ved det. Men her kan jeg ikke se rettere, end at Staten for det første bliver af med et Stykke Jord, som egnede sig ganske udmærket til at blive beplantet og til at blive lagt til Skov, og for det andet koster det os ca. 9000 Kr., som forsvinder mellem Hænderne paa os ved denne Transaktion. Et af de Medlemmer, som har underskrevet Betænkningen, har ogsaa udtalt, at hvis det var hans egen, private Jord, saa vilde han ikke sælge den, men saa vilde han tilplante den. Jeg spurgte ogsaa Skovrideren derude, hvorledes han vilde se paa det, hvis han skulde se paa det som Privatmand, og hvis der ikke var Tale om, at han var nødt til at sælge, men vilde kunne faa en anden Bygning alligevel; og han sagde: Hvis det kunde ordnes saadan, at jeg kunde faa en anden Bygning, saa vilde jeg ganske vist ogsaa anse det for at være rigtigt, hvis det var mit, at lægge det Stykke Jord ind under Skov. — Jeg synes rigtignok, at man ikke skal handle anderledes med Statens Værdier end med de samme Værdier, hvis de var ens egne. Og jeg beder ærede Medlemmer se lidt nøjere paa det Regnestykke, der staar her i Motiverne, og se, om jeg ikke har ganske Ret i, at det gaar ganske vist lige op og op, idet der jo er en Udgift paa 20,800 Kr. og en Indtægt af ca. 20,000 Kr.

— ja vi har en Merudgift af 800 Kr., men det er jo i og for sig ikke noget videre. Men naar vi saa er færdige med den Forretning, saa har vi givet vor Jord bort uden at faa noget som helst for den. Jeg er en Modstander af at sælge noget af Statens Jord, undtagen Nødvendigheden kræver det. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Nødvendighed for at sælge Jorden her; og jeg kan ikke se rettere, end at Staten gør en daarlig Forretning derved. Da det er Tilfældet, vil jeg ikke stemme for det Lovforslag og kan ikke stemme for det. For det forekommer mig, at man skal handle med Statens Ejendomme og Statens Værdier paa en forsvarlig Maade, og jeg kan ikke se, at dette sker her. I Henhold til disse Betragtninger vil jeg opfordre ærede Medlemmer til at stemme imod dette Lovforslag. Lad os beholde vor Jord. Staten er velhavende nok til at kunne bygge et Skovfogedhus, uden at vi derfor behøver at sælge bort af Landets Stumper.

Ordføreren (Ole Hansen): Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at de fleste af Udvalgets Medlemmer havde været ude for at se paa vedkommende Skovfogedsted. Men det, at Udvalgets Medlemmer fik Lejlighed til at se Skovfogedstedet, bestyrkede os netop i, at det var rigtigt at foretage Salget efter de Planer, her foreligger. Der er nemlig efter Flertallets Formening ingen som helst Grund til at betragte Salget som noget, der kunde faa en skadelig Indflydelse paa den tilgrænsende Statskov. Det vil efter Flertallets Mening slet ikke skade Statsskoven, at dette Salg finder Sted. Nu siger det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen), at han finder den Finanspolitik, der her drives gennem dette Lovforslag, meget mærkværdig, idet vi bliver af med Jorden og ingen Ting faar for den, saa at sige. Men vi faar netop noget for den; vi faar en meget høj Pris for den Jord og for dette Skovfogedsted. Vi opnaar; som jeg før gjorde opmærksom paa, at kunne bygge et nyt Skovfogedsted, og vi opnaar at kunne yde vedkommende Skovfoged et årligt Løntillæg paa 500 Kr.; det opnaar vi uden at paalægge Statskassen nogen forhøjet Udgift. Og nu er det jo en Kendsgerning — det ved det ærede Medlem meget vel, — at vedkommende Skovfoged sætter meget mere Pris paa at faa 500 Kr. om Aaret i Løntillæg end paa at beholde Skovfogedstedet. Vi opnaar at gøre vedkommende Skovfo-